

80
INDO-CHINOIS
357
(33-34)

說唐演義

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 4898

THUYẾT - DƯỜNG

Transcrit par VŨ - HI - TŨ

Prix : 0 ● 10

*Dépôt légal
Hanoï*

LĂNG NHÂN CÁP-THỂ-HÙNG

PHU - VAN - DUONG

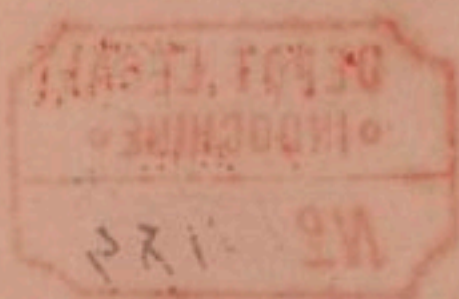
Hanoi - 16 Rue du Chanvre 16 - Hanoi

1925

Quyển thứ mười bảy Số 33 và số 34

357
489 (33-34)

美 貳 專 號

THUYET - DUONG

Box 10 0 10

Box 10 0 10

17th May 1930

Box 10 0 10

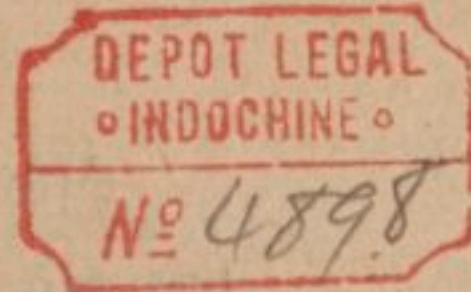
Box 10 0 10

Box 10 0 10

Box 10 0 10

THUYẾT - DUONG Quyền thứ 17

Số 33 và số 34

Vương-thế-sung nghe báo cùng Mạnh-hải-công Đậu-kiến đức và cáo tướng ra ngoài dinh nghênh tiếp. Cao-đàm-thánh Chu-sán vào đến trong trướng, cùng nhau thi lễ rồi chuyển bày tiệc uống rượu lần chầu.

Ngày hôm sau Vương-thế-sung lên chưởng cáo tướng đứng sắp hàng hai bên.

Thế-sung nói, tiểu đệ nhờ ơn các vương huynh có lòng chiếu cố đến giúp nước yếu ớt này, nay bên Đường tướng mạnh quân nhiều, tiểu đệ mấy lần ra đánh đều hao binh tổn tướng, chẳng hay các vương huynh có kế gì hay lui được quân Đường không?

Bạch-ngư vương Cao-đàm-thánh nói vương huynh chớ lo, để tiểu đệ bắt sống thẳng nhãi Đường cho mà xem, bên sai Cáp-thê-hùng ra khiêu chiến.

Thê-hùng được lệnh đem theo 1 cái bảo bối tên gọi phỉ bán ra ngoài dinh khiêu chiến.

Nguyên Cáp-thê-hùng vốn là sà tinh hiện hình, không thích cưỡi ngựa chỉ hay đánh bộ, đến trước dinh Đường hét to lên rằng, những quân sỹ kia mau mau vào báo có tướng nào dõ ra đây định với pháp sư này, tiền quân bên Đường chạy vào dinh báo.

Mậu-công nghe báo sợ hãi mà rằng: biết làm thế nào bây giờ?

Các tướng hỏi rằng, Quân-sư mấy chận đại chiến còn không sợ, nay nghe thấy nói có 1 vị hòa-thượng sao mà buồn rầu làm vậy?

Mậu-công nói, các vị tướng quân không biết ta nắm độn âm dương, vị hòa thượng ấy tên gọi Cáp-thể-hùng, hầu bên sư cao cường, vả lại có 24 chiếc phi bản, ghé góm lạ thươg biết ngay hẳn theo Bạch-ngư vương Cao-đam-thần đến Lạc-dương, hội họp cả ngũ vương, có 1 chận đại chiến, nếu ai ra chận gặp hẳn chắc là bị thương.

Bỗng thấy Lầu-thúc-bảo bước lên nói rằng: thua với Quân-sư Cáp-thể-hùng chẳng qua là 1 vị Hòa-thượng, chứ không có ba đầu sáu tay, vậy sợ chi nó, để mặt tướng thử ra đánh với nó 1 chận xem sao.

Mậu-công nói, người phải nên cẩn thận phòng phép phi bản của nó.

Thúc-bảo nói xin vâng, cầm thương cưỡi ngựa ra tới chận tiền, không hỏi họ tên gì cả, vác thương xông lại đâm luôn.

Cáp-thể-hùng dơ cây thiên trượng đón đỡ, đánh hơn 30 hợp không phân được thua. Cáp-thể-hùng bèn hóa phép phóng phi bản ra.

Thúc-hảo tránh không kịp bị phi bản đánh tin vào lưng bị thương chạy về dinh. sau các tướng bên Đường hết người nọ đến người kia ra đánh đều bị thương cả thấy hơn 20 tướng.

Tần-vương thấy các tướng bị thương lấy làm buồn rầu chuyển đem vào hậu dinh để chữa thuốc, ngờ đâu phi-bản ấy luyện bằng những thuốc độc, hề đánh người nào bị thương chỉ trong bảy đêm ngày là chết.

Đến ngày hôm sau Cáp-thế-hùng lại đến khiêu chiến. Mậu-công không thể nghĩ được kẻ gì chịu phép cheo miến chiến bài ra

Cáp-thế-hùng trông thấy bên dờ về dinh nói năm Đại vương biết.

Ngũ vương lấy làm mừng lắm Hùng-tín nói, quân ta đêm nay ngầm đi cướp dinh, bên Đường chắc không phòng bị chắc là được toàn thắng

Ngũ vương nghe doan đều nói rằng phải lắm, truyền ba quân sắp sửa khi giới, đêm nay đi cướp dinh.

Lại nói về Lữ-mậu-công cùng với Tần-vương đang bàn bạc bỗng thấy báo tam-nguyên Lý-lĩnh đến xin vào yết kiến.

Mậu-công nghe nói cả mừng mà rằng, may lắm, thầy thuốc tiên đã đến ta không lo gì nữa. Tần-vương cùng các tướng ra ngoài dinh đón

Lý-tĩnh vào lời trong dinh vái chào xong rồi nói rằng, bản đạo di rong chơi ở ngoài biển, nghe tin Cáp-thế-hung hóa phép phi bản hai người, cho nên đến đây phá phép của nó.

Đang khi chuyện chò, bỗng nghe thấy trong dinh có tiếng đèn dĩa. Lý-tĩnh hỏi, cớ sao có tiếng người đèn gì thế?

Tần-vương nói, đó là các tướng bị phi bản của Thế Hùng đánh bị thương.

Lý-tĩnh nghe nói liền đưa ra 1 lọ thuốc để đem cứu các tướng, các tướng vừa uống khỏi miệng thì những vết thương khỏi ngay lập tức đều ra lạy tạ.

Mậu-công bưng kiểng và ấn Quân-sư đến trước mặt Lý-tĩnh nói rằng, xin đại tiên hải tam dũ quyền.

Lý-tĩnh nhận ngay lập tức lên chưởng phát lệnh, các tướng đứng sắp hàng hai bên.

Lý-tĩnh nói, bản đạo vừa mới tới dinh đây, trông thấy trong dinh bên Lạc-dương có 1 đạo sát khí xông lên giờ chắc là đêm nay đến cướp dinh ta, phải nên đánh cho nó 1 mảnh dáp không còn, hễ sai Thúc-bảo lĩnh 1 đạo binh đến mai phục ở Ngự-quả viên, chờ khi giời sâm sâm tới, binh mã Vương-thế-sung chắc là kéo đi qua đây, người khá ra chặn đường đánh cho 1 trận.

Thúc-bảo vâng lệnh kéo quân đi mai phục.

Lý-tĩnh lại sai La-thành đem 1 đạo binh mã đi mai phục ở mạn tây bắc. Chờ khi bốn mặt đều phóng hỏa thì dõ ra đánh. lại sai Uất-trì-cung đem 1 đạo binh mã đi mai phục ở mạn tây nam.

Lại sai Bạch phu-nhân đem 1 đạo binh mã đi mai phục ở mạn đông bắc, Hắc phu-nhân đem 1 đạo binh mã đi mai phục ở mạn đông nam.

Ân-khai-sơn đem 1 đạo binh mã mai phục ở phía chính nam Mã-tam-bảo đem 1 đạo binh mã mai phục ở phía chính đông Sở-dại-nại đem 1 đạo binh mã mai phục ở phía chính tây Chương-công-Cần đem 1 đạo binh mã mai phục ở phía chính bắc

Nội các tướng đều nghe hiệu lệnh đạo trung quân. hễ thấy hiệu pháo nổ đều xông ra đánh. ai trái lệnh thì chém đầu.

Các tướng vâng lệnh mỗi người kéo quân đi 1 ngả.

Lý-tĩnh lại sai Giáo-kim đi đến quảng trường cách xa độ 10 dặm lấy cỏ cao-dương ngày mai phải mang về nộp.

Giáo-kim được lệnh lui về bản dinh sắm sửa dây thừng và đòn gánh cùng ta đi cắt cỏ ngựa, đa tướng vâng lời cùng đi với Giáo-Kim.

Lại nói đến Vương-thê-sung hôm ấy vào hồi chống canh ba hội họp năm đại-vương và các tướng tư trên chỉ dưới diêm đủ, vạn binh mã, đèn đuốc không tắt, ngựa đông hàm thiếc im hơi lặng tiếng, ngấm tiết đến tận dinh Đường, nổi pháo hiệu hò reo đánh vào, té ra 1 cái dinh bỏ không.

Các Đại-vương đều kêu to lên rằng nguy rồi mắc phải mưu Đường rồi, nói vừa rất lời, bỗng nghe thấy trong dinh có 1 tiếng pháo nổ, bốn mặt tám phương đều tồ ra đánh xúm sít vây bọc năm đại-vương cùng các tướng và 1 vạn binh mã.

Năm đại-vương và các tướng đều rối lòng, người thì chạy sang mặt đông, kẻ thì trốn sang ngã tây.

Thế-hùng cũng dâm hoảng, mặc đang đêm tối không dám phóng phi bản ra chỉ cứ kêu hoài, lên giới không đường xuống đất không cửa.

Trận đánh ấy đánh binh mã năm đại-vương thấy chết như oái máu chảy thành sông.

Năm đại vương chỉ cứ cố đánh mở đường chạy, khi đến Ngự-quả viên ngánh dẫu lại nhìn thấy binh mã của nhà 10 phần chết mất đến 9 phần, cũng may cho chúng vương đều còn cả không ai việc gì.

Day không thấy Đỗ-định-phương và Lương-định-phương

nguyên do hai tướng ấy thấy thế bĩ đến nơi, chạy chốn đi đêm hôm ấy, về sau phò Lừa-hắc-thất đến chặn Ngũ-long sau lại đến dao chiến.

Bấy giờ Vương-thế-sung nói cùng chúng vương rằng, các vương huynh ơi ! trận thua này thật là nhục lắm, thôi mất cả thanh danh.

Nói chưa dứt lời bỗng thấy 1 tiếng pháo nổ, bốn sung quách lửa cháy ngùn ngụt Tần-thúc-bảo kéo quân đánh ra bắt đường.

Ngũ vương cả kinh

Cáp-thế-hung vội vàng cầm cây thiên chượng lại đánh nhưng địch sao nổi cây thương của Thúc bảo, tựa như nhập ngàn xuất quỷ.

Thế-hung đã toan hóa phép phi bản, lại e rằng đang đêm sợ đánh nhầm phải ngũ vương

Ngũ vương đánh dờng đã suốt nửa đêm nơi chạy chốn thoát được.

Thế-hung đang khi bị vây vừa hay gặp Túc-bảo. Hùng tin nổi dạn mǎng rằng thắng rặc mặt vàng kia ! ta đến cung mây quyết chiến đây, nói đoạn liền vác dao xông lại đánh.

Thúc-bảo nói, Đan nhĩ ca ơi ! tiền dệ không dám đánh lại, liền quay ngựa chạy về dinh Đường. bấy giờ ngũ vương và các tướng cũng thu quân về thành Lạc-dương.

Lại nói các tướng bên Đường thẳng trận về dựng công song rồi, thấy Trình-dảo-kim đi lấy cỏ cao-dương cũng đem về nộp.

Lý-tĩnh truyền đem vào xem.

Giáo-kim sai tên tiểu quân gánh hơn mười gánh cỏ sanh đem vào

Lý-tĩnh trông thấy nói rằng, không phải cỏ này, cần dùng cỏ cao-dương kia mà, di dời ngay về đây không được trái quân lệnh.

Giáo-Kim nói, tiền tướng thực đến con đường eo đường cắt cỏ về cơ sao không phải.

Lý-tĩnh nói, đừng nói rồi nữa di dời lấy đem về đây, sai quân sĩ đẩy Giáo-kim ra ngoài cửa dinh, Giáo-kim không biết làm thế nào chịu phép lại đến 1 trái núi rất cao cắt 10 gánh cỏ nữa đem nộp.

Lý-tĩnh trông thấy mắng rằng, thẳng thất phu kia không làm được việc gì, trái lệnh ta đáng nên chém đầu, nhưng nghĩ tình người trước đã có công, tha cho tội chết, nay đã không lấy được cỏ cao-dương thì khá đi lấy đầu Láp-thế-hùng, hạn cho người ba ngày phải đem về nộp nếu trong ba ngày không có thì ta chém đầu người, mau mau đi ngay đi.

Giáo-Kim vâng lệnh dỡ ra ngoài dinh nghĩ bụng bảo

da rằng thể mới lại khó chứ. Cáp-thể-bùng há phải là người tầm thường đâu, nếu cùng nó đánh nhau bị nó bóa phép phi bản đánh mình thì toi mạng mất. nếu không đi thì lại trái quân lệnh bị tội chém đầu biết làm thế nào bây giờ, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lẩm bầm rằng thôi ta hãy trốn tránh 1 chỗ, chờ khi đạo-nhân ấy đi xứ khác bấy dờ ta sẽ về, nghĩ rồi bèn đi núp ở 1 chỗ

Lại nói đến Lý-tĩnh sai Uất-trì-cung đi lấy cỏ cao-đường Uất-trì-cung vâng lệnh đi vào cáo hương thôn tìm kiếm. bỗng nghe thấy trong 1 nhà có tiếng người gọi Cao-đường ơi ! khá đem năm cỏ chỗ ta nằm đem vất cho sạch đi, có 1 người đáp rằng xin vâng, một lát thấy 1 người cầm năm cỏ chạy ra.

Uất-trì-cung hỏi có phải người tên là cao-đường không?

Người ấy đáp rằng chính phải. Uất-trì-cung hỏi người cầm cái gì đây ?

Người ấy nói. nhà tôi có 1 người đàn bà ở ẽ, đây là năm cỏ dải ở nằm. vì có huyết tích nên sai tôi đem vứt ra sông. Uất-trì-cung mừng rỡ bảo rằng, năm cỏ ấy không dụng nữa thì đưa cho ta. người ấy đưa năm cỏ cho Uất-trì-cung cầm lấy đem về nộp.

Lý-lĩnh mừng lắm truyền các tướng lấy cỏ ấy rắc vào đầu mũi tên bẻ thấy Cáp-thê-hùng hóa phép phi bản thì bản tên ấy ra.

Các tướng vâng lệnh.

Lý-tĩnh lại sai Thúc-bảo ra đánh địch với Cáp-thê-hùng Thúc-bảo được lệnh cầm thương cuỡi ngựa ra tới trận tiền khiêu chiến.

Thê-hùng ở trong dinh sông ra hét rằng, thằng rặc mặt vàng kia ! hôm nọ dám đánh chặn đường ta về, nay lại đến nộp mạng lại cầm thiên trượng sông lại đánh. Thúc-bảo vừa thương đón đỡ

Đánh được hơn 20 hợp, Cáp-thê-hùng liền hóa phép phi bản

Lý-tĩnh đứng trước cửa dinh trông thấy chuyèn lình các tướng bắn tên La-thành bắn ngay 1 phát tên tên dĩa phi bản liền rơi xuống đất vỡ tan ra.

Thê-hùng thấy thế liền đem cả hai mươi bốn chiếc phi bản phóng ra.

Các tướng bên Đường ai nấy bắn tên ra đều trúng cả, phi bản đều rơi xuống đất

Thê-hùng rất mừng sợ hãi nói rằng. thôi công lao kẻ hàng mấy năm, nay bị tướng bên Đường phá mất, liền mùa thiên trượng lại đánh hơn 10 hợp nữa bị Thúc-bảo cầm thương gạt trượng rút cây dãn đánh lại tên phải dĩa lưng

Thế-hùng mồm đỏ máu tươi ra, trong lòng luống cuống, không chạy về bản dinh lại rẽ sang phía bắc mà chạy.

Chưa biết thế nào xem hồi sau

HỒI THỨ 56

TẦN-THỰC-BẢO CHÉM CHẾT NGAO-NGU

ĐAN-HÙNG-TÍN KHỐC TỪ KIỀU THÊ

Nói về Tần-thực-bảo thấy Thế-hùng chạy trốn rồi, dờ về dinh phục mạng.

Thế-hùng vừa chạy vừa ngẫm nghĩ bụng bảo đã rằng ta nhất sinh xuất gia tu luyện mãi mới được 1 phép báu ấy nay bị hèn Đường phá tan, thật là căm tức vô cùng. còn mặt mũi nào dờ về trông thấy Đại-vương nữa, chi bằng lại đến núi Thiên-dầu sơn luyện lại phép phi bản để giở về đánh báo thù

Thế-hung nghĩ rồi liền đi 1 ngày 1 đêm bỗng thấy chỗ vết thương bị Thúc-bảo đánh ở sau lưng sưng lên, mình đau đớn quá chừng, bỗng thấy đằng trước mặt có 1 cái miếu

thờ Thổ địa bụng bảo dạ rằng hãy vào đây nghỉ một chút rồi lại đi, liền đảo bước vào trong miếu thấy cái sập lễ ở cửa miếu sạch sẽ lắm. bèn ngả cây thiền tượng để gối đầu nằm ngủ

Nguyên vì Thê-hung đánh nhau 1 trận lại chạy suốt ngày 1 đêm, nên vừa nằm xuống ngủ say ngay.

Ngô dậu Giáo-kim vâng lệnh Quân-sư Lý-lĩnh ban trong ba ngày phải lấy cho được dầu Thê-hung Giáo-kim ngầm nghĩ rằng, sự đó thật là dào dặt chọc gờm không lấy đâu được, lại sợ phép phi bản ghê gớm không dám ra đánh lại sợ không dám về dinh, chịu phép lần quất ở ngoài 2 ngày chẳng được ăn uống gì cả, bụng đói dạ khát, đi vào trong hương thôn xin rượu thịt cơm ăn uống no say rồi đi vào trong miếu thổ địa, toan nằm nghỉ chèn sập lễ e có người trông thấy nên chui vào gầm bàn thần tượng nằm ngủ, trên bàn thần tượng có bức vải vàng tre phủ, nên khi Cáp-thê-hùng bước vào không trông thấy Giáo-kim đó là số mạng vì hòa-thượng đến ngày hết.

Giáo-kim sức tỉnh dậy nghe thấy có tiếng người ngáy nghĩ bụng bảo dạ rằng vừa rồi không có ai sao bây giờ có tiếng người ngáy liền đỡ dậy ngó cõ ra nhìn chước nhìn

sau chẳng có ai sau nhìn chung quanh thấy chér sắp lễ có người nằm ngủ tiếng ngáy như sấm, nhìn kỹ té ra là Cáp Thễ-hùng. lấy làm mừng lắm, vội chạy vào gầm, ban thần tượng vác cây búa nhắm vào cẳng chân Thễ-hùng bổ 1 nhát thật mạnh

Thương thay Thễ-hùng đang nằm ngủ say bị 1 búa rất mình kén lên rằng, ối chao ôi ! đau, nhìn nhận ra thì là Giảo-kim

Giảo-kim lại bổ 1 búa nữa, chặt đứt 1 đùi chân ấy. Thễ-hùng kêu lên rằng Giảo-kim ôi ! người bổ vào đầu ta 1 búa cho rảnh, nay ta chết không chết hẳn sống không được chi bằng kết quả cho rồi.

Giảo-kim nói, người hải chạ khó nhin ít lâu, ta còn đem người về nộp Quân-sư bấy dờ sẽ hay, nói đoạn chạy ra cửa miếu tìm dây chọi chông thấy 1 người tiểu phu vai vác đòn gánh và dây thừng đi qua. Giảo-kim đến rất lấy dây thừng rồi chạy.

Người tiểu phu ấy dận lắm, gánh dầu lại nhìn thấy người mặt xanh răng lòi tướng mạo dữ dội, sợ hãi chạ phép phải đi.

Giáo-kim cầm rây thừng chạy vào trong miếu trói Thễ-hung lại, lấy oanh thiên trượng làm đòn gánh, 1 bên buộc Thễ-hung 1 bên buộc cây búa nhào lên vai gánh về dinh Đường mang vào nộp.

Tần-vương nghe báo mừng rỡ, sai chém đầu Thễ-hung đem đến ở cửa dinh, quân sỹ bên Lạc-Dương biết tin ấy chạy vào dinh báo.

Chúng vương nghe báo rất mình sảo mặt tái mét bàn nhau rằng, bây giờ làm thế nào?

Đang khi hoảng hốt bỗng thấy ngoài dinh có lên quân vào báo rằng, có Phò-mã nước Nhật-bản đem 3000 binh mã kéo đến cửa dinh.

Chúng vương nghe báo cùng ra nghênh tiếp vào trong trướng vái chào song rồi mời ngồi, thấy vị Phò-mã ấy đầu đội mũ vàng, tai đeo vòng ngọc mũi như mũi chim cắt, mặt sáng như sao, mình cao 1 trượng 4 thước, quen dùng cây trùy tên gọi trường-binh kim đảo chuy, sức khỏe muôn người khôn địch.

Vị Phò-mã nói tiếng Phiên không hiểu câu gì cả có 2 người làm thông ngôn, 1 người tên gọi Vương-cửu-long và 1 người tên gọi Vương-cửu-hồ.

Nguyên do nai người này là anh em ruột là người ở Sơn-dông, khi xưa đi ăn cướp bị bắt, quan sử khép án tội

tử dam tử trong ngục, may nhờ có Thúc-bảo che chở đỡ nặng làm nhẹ cứu được tính mạng hai người ấy, về sau chôn sang Nhật-bản làm chửc Thống-chế

Hai anh em thường thường chuyện chò chắc đến ơn lớn lần-thúc-bảo chưa hề nào đáp, nay nhân dịp này nên theo đến đây,

Chúng vương hỏi, Phò-mã tới đây, cơ sao Quân-sư tới không về một thể ?

Phò-mã ấy không hiểu thể nào cứ đương mặt nhìn Vương-cửu-long ngồi bên cạnh ngảnh lại nói với Ngao-ngư mấy câu lía lỏ.

Ngao-ngư mới hiểu rồi lại nói mấy câu lía lỏ với chúng vương, chúng vương cũng không hiểu sau Vương-cửu-long đứng dậy nói rằng, đây là Phò-mã lời bảo rằng, Quân-sư còn đi thăm người bạn ở xứ khác cho nên Phò-mã hãy đến trước,

Độc giả có hiểu tại sao Chung-quan đạo nhân không cùng về với Ngao-ngư bởi vì hẳn thấy số phận Vương-tàẽ Sung chỉ đến thể thôi nên nói thác là đi thăm bạn ở một xứ khác.

Vương-thế-sung nghĩ là Quân-sư lại đi xứ khác cầu quân cứu, nghĩ bụng mừng thầm truyền hầy tiệp thiếp Đãi Ngao-ngư

Khi ấy Vương-cửu-long báo thăm với Vương-cửu-hồ rằng, nghe nói ân nhân ta làm tướng bên Đường. Lão-vương yêu dụng lắm, nay Phò-mã hùng dũng góm ghê, ân nhân địch sao nổi được Phò-mã. chúng ta phải nên như thế như thế mới song.

(Cửu-hồ gật đầu mà rằng phải vậy)

Đến hôm sau ngũ vương đến mời Phò-mã Ngao-ngư ra chận

Vương-cửu-long bèn nói mấy câu lưu ló với Ngao-ngư, Phò-mã gật đầu nói lưu ló. Cửu-long lại nói với ngũ vương rằng, Phò-mã tôi đã nhận nhời ra chận ngay bây giờ.

Chúng vương nghe nói mừng rỡ lắm liền đưa Ngao-ngư ra chận.

Ngao-ngư cầm cây kim chảo truy cưỡi ngựa bạch long câu ra đến chước chận. Cửu-long Cửu-hồ cưỡi ngựa theo hầu kèm hai bên thay lời Ngao-ngư nói to lên rằng, quân lính bên Đường kia ! mau mau về báo, có tướng nào rồi thì ra đối địch.

Tên quân chạy về dinh Đường báo rằng, ngoài dinh

có 1 tướng đến khiêu chiến.

Lý-tĩnh liền hỏi có ai dám ra địch với tướng ấy không bỗng thấy trong hàng các tướng, Giáo-kim bước ra nói rằng tiền tướng tinh nguyện ra chận, liền vác búa cưỡi ngựa xông ra hét to lên rằng, tướng kia họ tên là gì ? nói cho ta hay.

Ngao-ngư không hiểu sao cả.

Giáo-kim ngẫm nghĩ rằng rõ đã không hiểu ta nói, ta thử mắng cho nó một thôi xem nó có nói gì không, liền mắng rằng, thằng mán râu sòm kia ! mày tựa như con rùa rùa mới mở mắt.

Ngao-ngư không hiểu câu gì. Cửu-long nói mấy câu lưu ló. Ngao-ngư nổi giận vác trùy xông lại đánh. Giáo-kim đỡ đỡ kêu lên rằng đối thật. hồ khẩu tay toạc ra liền quay ngựa chạy.

Giáo-kim về đến dinh kêu lên rằng gớm ghê thật, bèn đem sư dao chiến kê rõ đầu đuôi. lại có tên quân vào báo tướng mán lại đến khiêu chiến. Lý-tĩnh hỏi có ai dám ra đánh không ?

Thúc-bảo bước ra nói rằng, tiền tướng tinh nguyện ra đánh, liền vác thương cưỡi ngựa ra trận quả nhiên thấy 1 tướng oai phong dữ dội. sau lưng có hai người thông sự

chông mặt hơi quen quen.

Ngao-ngư cất tiếng hỏi lú lờ mấy câu.

Thúc-bảo không hiểu, liền hỏi hai người thông sự hẳn nói thế là bảo sao đấy ?

Vương-cửu-long nói, hẳn hỏi tướng-quân họ tên là gì tướng-quân ơi ! tôi chông tướng quân hình như hơi quen quen.

Thúc-bảo nói, ta là Tần-quỳnh ở Sơn-dông.

Cửu-long nói, nguyên thế ra là tần ân công tôi đây ư người này sức khỏe vô trùng phải nên nói rồi hẳn thì mới dám chết được.

Thúc-bảo mừng lắm

Ngao-ngư hỏi 2 người thông sự mấy câu lú lờ, ý là hỏi tướng ấy bảo gì thế ?

Vương-cửu-long cũng đã nhời lại mấy câu lú lờ, nghĩa là bảo rằng, tướng ấy nói, vua nước Lưu-ly chết rồi mau mau dõ về đi

Ngao-ngư vốn là người có hiểu, thấy nói thế chân tay bối rối, bị Thúc-bảo thừa cơ đâm 1 thương vào dĩa bụng ngã lảo xuống ngựa.

Vương-cửu-long cất lấy thủ cấp hai anh em cùng với Thúc-bảo về dinh Thúc-bảo vội rằng, tôi dấu cùng hai tướng quân hơi quen mặt nhau, nhưng không biết ngày trước gặp

nhau ở chỗ nào ?

Cửu-long nói. thưa với ân công, hai anh em tôi khi xưa ở Sơn-dông bị án khép thành tội tử. nhờ ơn ân công cứu cho nay làm Thông-ngôn bên nước Cao-ly. tôi tên là Vương-cửu-long còn người này tên là Vương-cửu-hồ là em ruột tôi.

Tần-thúc-bảo nghe doan nói rằng, thể ra hai người đây ư. bèn cùng nhau vào trong dinh yết kiến Tần-vương cũng được phong làm tướng.

Lý-tĩnh lại sai Thúc-bảo kéo quân đến Hồng-đào sơn cứ theo lời trong cầm cương dặn. không được trái lệnh. Thúc bảo vâng lệnh kéo quân đi

Lý-tĩnh lại sai Giaỏ-Kim đi đến cách núi Hồng-đào độ 20 dặm đường. núp vào 1 cái quán bẽ thấy người nào mình mặc áo dài may dẫu thẩn nhụi, vai đeo khăn gói và rất dao lưng thì chém lấy đầu đem về nộp. Giaỏ-Kim vâng lệnh ra đi

Quân sỹ bên Lạc-dương chạy về dinh báo rằng 2 người thông sứ bên Cao-ly là anh em Cửu-long thông mưu với tướng bên Đường giết mất Ngao-ngư rồi, đem đầu bên ở cửa dinh.

Chúng vương nghe báo đều rất mình kinh hãi. sắc mặt tái mét

Đan-hùng-Tín bước lên nói rằng, thưa các đại-vương hãy yên tâm, hạ thần hãy còn 1 xứ binh mã ở Hồng-dào sơn có ba anh em Hãn-quân-dạt Tiết-van-Triệt và Tiết-van-Xuân, nếu vòì được ba người ấy đến dúp thì chả lo chi, đề hạ thần viết 1 phong thơ sai Đan-an đi chiêu, ngũ vương mừng lắm.

Đan-hùng-Tín, liền viết 1 phong thơ đưa cho Đan-an. Đan-an cầm lấy rồi đi.

Khi đi tới cái quán ở dữa đường. Giáo-kim ở trong trông thấy, hai người trước cũng quen nhau, nhưng Giáo Kim không nhận, bèn nói rằng, ta vắng lênh Quân-sư phải như thế như thế.

Đan-an bấy dờ biết mình không khỏi được, chỉ bằng tự vẫn là song.

Giáo-Kim cất lấy đầu đem về dinh nộp

Lại nói Thúc-bảo đến Hồng-dào sơn dờ' cầm nang ra xem, nguyên do trong cầm nang bảo phải chiêu hàng ba vị anh hùng.

Lại nói về Hùng-Tín đang ngồi ở trong dinh, bỗng nghe báo bên dinh Đường đem đầu Đan-an bên ở' cửa dinh,

Hùng-lin nghe báo nổi giận mà rằng, các tướng đều bị giết hết, còn 1 mình ta chống chọi sao lại. kêu lên 1 tiếng rồi vào ra mắt Vương-thế-sung nói rằng, hạ thần về trong thành có 1 chút việc rồi lại ra ngay.

Vương-thế-sung nói Phò-mã đi mau lên, rồi ra ngay nhé. Hung-tín bấy dờ từ biệt Thế-sung vào thành Lạc-dương về đến phủ

Công-chúa ra đón, thì lễ rớt cùng nhau ngồi truyền dọn tiệc. Hung-tín cùng công chúa uống rượu. công-chúa hỏi, Phò-mã đi chận đã lâu, hôm nay mới về phủ chắc là quân Đường đã lui nên mới về chơi.

Đan-hung-tín nói, số là Công chúa không biết, thắng nhãi Đường gớm ghê lắm dưới chương nó đặt những quân mạnh lừng dỏi, bao nhiêu tướng sĩ bên ta cầu cứu đều giết mất cả, chỉ còn chờ 5 vi đại-vương, nay việc lớn hỏng rồi sắp sửa nát cửa tan nhà ngọc đá đèn chày, vì thế nên về đây cùng công chúa uống 1 chén rượu từ biệt. e rằng từ ngày mai đi đi không còn thấy công chúa nữa, nói đoạn hai hàng lệ chứa chan

Công-chúa nói, Phò-mã ơi ! anh thiếp kéo quân ra ngoài hành không có ai phè tá, Phò-mã mau mau ra giúp anh tôi nếu lui được quân Đường thì là vạn phúc, nếu có sự bất chãi thiếp tôi xin chết theo đề dả ơ. Phò-mã, thế không tham sống chịu nhục.

Hùng-tín nghe đoạn nói rằng, công chúa thực có lòng tốt thể chứ? công-chúa ứa hai hàng lệ mà rằng, thiệp thực có lòng thể.

Hùng-Tín miệng cười ha hả mà rằng thể mới là vợ con Đan-hùng-Tín này thôi không nói nữa, liền rút thanh bảo kiếm đeo ở bên mình đưa cho công-chúa bảo rằng, nay ta tặng thanh bảo kiếm này cho công chúa, nếu thành trì bị tàn phá, thì Đan-Thông này ở dưới âm ty đợi công chúa.

Công-chúa cầm lấy thanh bảo kiếm nói rằng xin vâng song Phò-mã đi truyền này ý định ra thế nào?

Đan-hùng-Tín nói, ta chịu ơn lớn của anh Công chúa chưa lấy gì báo đáp, ta đi chuyển này tình nguyện một mình đánh vào dinh Đường chết ở nơi chiến trường mới đảm mãi được, sau khi ta chết làm ma hay làm quỷ đến giết thẳng nhà Đường để dũa dân ngày nay, công-chúa ơi! ta nay đi đây, nếu có sự bất chắc chớ quên nhờ nói vừa rồi nhé! nói đoạn liền chạy.

Công-chúa sụt sùi ôm lại nói rằng Phò-mã ơi! thiệp tôi cùng Phò-mã chuyện chờ chưa đầy hai giờ sao đã vội đi.

Hùng-tín nói, thôi Công-chúa đừng dữ ta nữa, liền gạt một cái, công chúa ngã nhào xuống đất.

Hùng-tín cũng không ngành đầu lại nữa, cứ đi thẳng ra ngoài dinh,

Các cung nga vội vang ôm công chúa đây, công chúa òa lên khóc nức nở, các cung nga xum sít lại khuyên dãi.

Lại nói đến Lý-tĩnh ở bên dinh Đường bảo Tần-vương rằng, hôm nay bản đạo đạo đá linh phu ấn tín đi sang chơi Bắc-hải.

Mậu-công nói, ngũ vương chưa bắt được Hùng-tín chưa trừ được sao ngài đã vội đi.

Lý-tĩnh nói, nay chả còn sự gì khó, Tần-thục-bảo ở Hồng-bào sơn đã chiêu hàng binh mã bọn Hãn-quân-đạt, đến như ngũ vương ta đã để lại 1 phong cầm nang cũng bắt được, còn 1 mình Đan-hung-tín thì có sợ chi.

Tần-vương sai rón tiệc tiễn hành, đầy đủ mặt tất cả các tướng.

Lý-tĩnh xem tướng Uất-trì-cung, đoán biết trước khi hãn tới chàng-an hãn có 1 lần bị nạn lớn, bèn lấy 1 liều thuốc tiên đưa cho Uất-trì-cung dặn rằng, người khi tới chàng-an khá dụng rượu hãm mà uống với thuốc này, nói đoạn đứng dậy từ biệt.

Lại nói Đan-hùng-Tin từ rã công-chúa rồi cưỡi ngựa ra ngoài thành kêu lên rằng, giờ ơi ! hôm nay là ngày ta báo ơn đá thù đây, thẳng sông đến dinh Đường hét lên ! giăng mưa ngọn dáo sông vào phá dinh, ấy là 1 người liều chết muôn người khôn địch

Những quân sĩ canh dũ dinh chông thấy Hùng-tín có dáng hung tợn đều dẫn ra 2 bên

Đan-hùng-Tin nói, dựa vào tránh ta thì sống dựa nào chống cự ta thì chết, thẳng sông vào dinh mặt dổng cầm ngọn tảo dương dáo đánh phá lộn bậy tựa như người điên cuồng.

Có tên quân chạy vào báo với Tần-vương rằng, muôn tảo chúa-công có Hùng-tín đến phá dinh, Mậu-công bèn sai Uất-trì-cung ra bắt.

Tần-vương nói người ấy ta yêu lắm, đề vậy hẳn người con dân rồi tự nhiên về hàng, chớ nên ngăn cản. lại thấy báo Hùng-Tin đánh vào trại phía bắc. Tần-vương sai người đến dụ về hàng

Hung-tín nghe, đoạn càng điên tiết lên, mưa tít ngọn dáo đánh phá lộn bậy lại sông đến dinh phía tây, thẳng sông

sang mặt tây, sắp tới trung dinh.

Độc đã có hiệu tại sao Hùng-tín võ nghệ cũng tầm thường thôi, dinh Đường lớn lao như thế, mà đủ cả đông tây nam bắc đều đánh phá vào được

Số là vì Hùng-tín thể cùng sức hết, như 1 cây gỗ khô lòng trống được cái nhà lớn sắp đổ biết là giờ không tựa mình, nên từ đã công chưa đến phá dinh Đường. 1 người liều chết muốn người khôn địch. khi đánh vào oái dinh chúng tướng tinh những bạn hữu kết dao ngày trước, và lại Tần-vương 1 niềm yêu mến, không cho ra tay hại hãn nên hãn mới xông vào được các dinh

Hùng-Tín đánh vào đến trung dinh hét lên rằng, ta đến lấy đầu thẳng nhãi Dương đây.

Tần-vương nghe rồi câu ấy cũng không hề bụng Mạn Công vội vàng tâu rằng, chưa công tuy rằng yên mến hãn nhưng hãn lại u mê, nhờ ra hãn đánh vào đến nơi không trông trọi kịp, như ý hạ thần nên sai người ra bắt lấy, dù hãn hàng hay là không hàng sẽ lại liệu sau Tần-vương ưng nhờ.

Mặt-công nhìn các tướng đều tinh những ban hữu kết
đao với nhau ở Giã-liều-diêm khi xưa chắc là không rõ rất
tinh, duy chỉ có Uất-trì-cung cùng Hùng-tín không can thiệp
gì liền báo Uất-trì-cung ra bắt lấy

Tần-vương vội vàng báo rằng Uất-trì vương hay nói
ta rất yêu mến Đan-hung-Tín lắm, chớ nên hại tính
mang bảo

Uất-trì-Cung vâng lệnh liền cầm sà mâu lên ngựa chạy
ra cửa vừa gặp ngay Đan-hung-tín, Hùng-tín mua đao song
lại đánh

Uất-trì-cung đỡ sà mâu ra đón địch đánh được hơn 10
hợp, gạt ngọn đao song lại nắm ngay được Hùng-tín ôm
quăng xuống đất.

Các quân sĩ xúm chới lại dẫn đến trước mặt Tần-vương
Uất-trì-Cung bước lên trình nộp.

Hung-tín lớn tiếng mắng rằng, thằng nhãi Dương kia !
sống không ăn thịt được mày, chết đi ắt là đến bắt hồn
vía mày.

Tần-vương cứ miệng cười ha hả chính thân ra cời
chới cho Hùng-tín

Hung-tín vừa được cời chới ra, chông thấy Tần-vương
đeo 1 thanh bảo kiếm bên mình, liền rút lấy thanh bảo kiếm
chực chém Tần-vương

Các tướng đứng hai bên vội vàng chạy đến cứu. Tần vương chạy vào sau chướng, chưa biết tình mạng Ilung-tin thế nào xem hồi sau.

HỒI THỨ 57

TẦN-QUYÊN LẬP ĐỀN THỜ HÙNG-TÍN

LA-THÀNH CỐ SỨC BẮT NGŨ VƯƠNG

Bấy giờ Từ-mậu-Công thấy quang cảnh Ilung-tin như thế, bèn kịp sai lấy dây cương ngựa đem chối Ilung-tin lại như trước.

Lần-vương trong trường bước ra đến trước mặt Ilung-tin nói rằng Đan vương huynh ơi ! sự ở núi Đạp-thụ cương ngày trước thực là vô tâm, người đuổi ta ở Ngự quả viên 1 lần cũng khá nả được dận rồi. nay xin sử với người 1 cách rất là tôn kính khuyên người hàng đi thôi, Tần-vương liền quì xuống

Ilung-tin nói, nếu muốn ta hàng chừ phi mặt giới mọo dâng tây thì ta mới hàng.

Tần-vương hai ba lần xin nài. Hùng-tín cứ 1 mực không thuận, Mậu-Công nói, nếu không thuận thì nên đem chém đi thôi.

Tần-vương chịu phép ư lời, truyền lệnh đả Hùng-tín ra ngoài cửa đình, sai Uất-trì-Cung đi dảm chảm.

Mậu-công tâu với Tần-vương rằng, lũ hạ thần khi xưa có oang với hẳn kết làm anh em, nay xin tể sống hẳn một chút để chọn tình bè bạn.

Tần-vương chuẩn tấu.

Mậu-công bèn cùng bọn Giảo-kim mọi người sai đặt bàn hương án, thắp hương đốt nến.

Mậu-công rót 1 chén rượu thật đầy đưa đến trước mặt Hùng-tín nói rằng, Đạo nhi ca ơi ! thí dụ như chó chùa Kiệt căn chùa Nghiêu, người nào vì chùa người ấy, nhị ca khá nghĩ tình bè bạn khi xưa, uống 1 chén rượu này rồi mời Nhị ca lên cỡi tiên.

Đạo-hùng-tín dơ tay đỡ lấy chén rượu hất vào mặt Mậu-công mắng rằng, thằng đạo nhân mũi châu kia ! ! tòa đang sơ rục rở của chúa ta bị mày tàn phá, mày là thằng bạc tình, ai thèm uống rượu của mày.

Công-cần Đại-nại Nam-diên-bình Bắc-liên-dạo người nào cũng rót 1 chén rượu đưa mời.

Hùng-tín cứ 1 mực không uống.

Giáo-Kim nói. các người chạy ra đề vậy ta mời Đan nhi-ca uống 1 chén rượu, vì ta xưa nay tính thực thà, chắc là hẳn uống.

Giáo-kim liền đứng dậy nói rằng, Nhi ca ơi người thực liên chết chứ không hàng. tiểu đệ thật kính phục lắm, nay xin kính mời Nhi ca uống 1 chén rượu, khá nghĩ tình tiểu đệ xưa nay là người thực thà. Nhi ca không uống thì thôi, tiểu đệ cũng không dám ép. nói đoạn bưng chén rượu đưa đến trước mặt Hung-tín.

Hung-tín nói. ta xin uống chén rượu của người, liền uống 1 hớp hết ngay.

Trình-giáo-Kim nói mời Đan Nhi-ca lại uống 1 chén nữa cầu nguyện cho Nhi ca đến kiếp sau niện làm một người hảo hán bán sự cao cường để đến báo thù ngày nay.

Hung-tín nói phải lắm. ta vốn có lòng ấy. liền cầm lấy uống 1 hớp hết ngay.

Trình-giáo-Kim nói. Đan Nhi-ca ơi 1 chén rượu thứ ba này cầu nguyện cho Nhi ca kiếp sau nội bao nhiêu

những bạn hữu bạc tình phụ nghĩa mỗi người cho 1 dao giết hết đi

Hùng-Tín nói, câu ấy nói cũng phải lẽ lắm, lại cầm lấy chén rượu uống 1 hơi hết.

Giáo-Kim ngảnh lại bảo mọi người rằng, ấy đó chỉ 1 mình lão Trinh này mới được Đan nhi ca uống rượu thôi

Mọi người nói, câu nói khôn khéo như thế thật chúng ta không nói được.

Uất-trì-cung thấy mọi người lễ sống Đan-hùng-Tín xong rồi liền tuốt bảo kiếm chém Đan-hùng-Tín đầu rơi xuống đất có hiện thành ra 1 đạo minh quang bay đi xứ khác hẳn thây, về sau tức là Cáp-tô-vấn đến quấy rối đang sơn Đường hào.

Lại nói đến Thúc-bảo ở Hồng-đào sơn chiêu hàng bọn bọn Hắc-quân-dật rồi nghe tin đình Đường bắt được Đan-hùng-tín rồi, vội phi ngựa về cứu, chạy về cửa đình thì đầu Hùng-Tín đã rơi xuống đất.

Thúc-bảo ôm lấy đầu Hùng-tín òa lên khóc rằng Hùng-tín huynh ơi ! Tần-quyền này chịu ơn lớn đại huynh chưa hề báo đáp, nay không kịp đến cứu đại huynh, thực là dựa vông ân phụ nghĩa. ngày sau sống chín suối còn mặt mũi nào trông thấy đại huynh, cứ quì chôn mặt đất khóc mãi không thôi.

Các tướng khuyên rõ suốt nửa ngày giới mới dừng nước mắt, Thúc-bảo lập tức vào dinh vừa khóc vừa nói với Tần-vương rằng, hạ thần chịu ơn lớn Hùng-Tin nay muốn đem đầu và xác Hùng-Tin mang chôn tử tế, lập đền thờ để tạ ơn chước

Tần-vương chuẩn tấu.

Mậu-công nói, ngày mai khá phá thành Lạc-dương bắt sống ngũ vương định an thiên hạ. các tướng không được chể nải.

Mậu-Công bèn hạ lệnh sai La-thành đem 1 vạn binh mã đến mai phục ở Gia-tổa-sơn chờ khi ngũ vương chạy đến thì ra đánh chặn đường bắt sống không được để chạy thoát 1 người nào. hễ trái lệnh chém đầu, La-thành được lệnh kéo quân đi.

Mậu-công lại sai Uất-trì-Cung Trình-dảo-kim đánh vào dinh tả, Hắc phu nhân và Bạch phu nhân đánh vào dinh hữu, Công-cần Đại-nại Nam-diên-bình Bắc-diên-dạo đánh vào chung dinh.

Các tướng được lệnh đang đêm diêm quân sắp sẵn khí giới song dẫu vào đây.

Lại nói đến quân sĩ bên Lạc-dương chạy vào dinh báo

rằng, thừa các đại-vương nguy cấp đến nơi rồi, hôm nọ Phò-mã 1 mình xông vào phá dinh Đường bị tướng bên Đường bắt đem chém rồi,

Vương-thế-sung nghe nói kêu lên một tiếng lớn rằng. giờ ời giờ thiệt hại ta rồi, ngã ngựa người ra ngất đi nằm trên mặt đất.

Chúng vương vội vàng ôm dậy.

Vương-thế-sung òa lên khóc rằng Phò-mã ời ! còn một mình ta biết làm thế nào bây giờ.

Đậu-kiến-đức nói. vương huynh ời ! xin vương huynh hãy gượng thương sầu. hiện nay thành Lạc-dương khó lòng giữ được, chi bằng đem binh mã cùng tiều đệ đi về Minh châu, tiều đệ còn 1 người Nguyên soái Lưu-hắc-thất sức khỏe muôn người không địch. chầu thủ nước nhà. để lại đến đánh báo thù. nay nên mau mau chạy, nếu chậm trễ thì bọn ta nguy cả

Chúng vương nói kẻ ấy phải lắm

Còn đang bàn định. bỗng thấy bên dinh Đường có tiếng pháo nổ có tên tiều quân vào báo rằng, muôn tàu các đại-vương, nguy đến nơi rồi. quân Đường đã đánh vào đến nơi.

Chúng vương cả kinh đều cầm binh khí kéo quân ra đánh thấy dinh trại đã tan tành.

Chớng vương chực tìm đường chốn, thấy 4 mặt tình
những quân Đường, liền chết đánh ra, bỗng gặp Công-cần
sông đến, Thễ-sung nhảy lên đón địch.

Sử-dại-nai tiến đến, Đâu-kiên-đức đón đánh. Nam-diên
Bình tiến đến Cao-dâm-Thanh đón đánh, Hắc-diên-đạo đến
Mạnh-hải-công đón đánh.

Kim-dáp Đồng-hoàn tiến đến Chu-sán đón đánh, Phàn-
hồ Liên-minh đến. Sử-vạn-tuế Sử-vạn-dĩnh đón địch. đánh
nhau lộn bậy 1 hồi lâu.

Vương-thễ-sung liền chửi không địch nổi kêu lên
rằng, hỡi chúng vương huynh mau mau chạy về Minh
châu đi.

Ngũ vương đều cùng đánh ra Đâu-kiên-đức đi trước
dẫn đường thẳng đường đi Minh châu.

Quân Đường đuổi sa 30 dặm, Sử-vạn-tuế Sử-vạn-dĩnh
đều tử trận cả.

Mậu-công đem các tướng phá thành Lạc-dương rồi ra
đón Tần-vương vào thành.

Tần-vương truyền lệnh rằng những gia quyến nhà Đan-
hùng-tín không ai được giết hại nếu trái lệnh thì phải dền
mạng, một mặt treo bảng hiệu dụ yên dân tra xét kho-
tàng, bất ngờ Thanh-anh công-chúa nghe tin Tần-vương phá
thành Lạc-dương, liền cầm bảo kiếm, dăm cò tự vẫn.

Thúc-bảo đem sắc vợ chồng Hùng-lin cùng chôn làm 1 chỗ ở ngoài cửa nam môn lại làm 1 cái đền thờ tên gọi là báo ân từ đề dả ơn ở Lạc châu khi xưa. Tần-vương phong Hùng-tín làm thành hoàng xứ Lạc-dương, đến bây giờ hai đền thờ hương khói nguy nga

Lại nói về ngũ vương đem tàn binh chạy đi, ngánh lại thấy quân Đường không đuổi nữa, mới thẳng đường đi Minh châu.

Khi đi đến 1 trái núi tên gọi Gia-lỏa sơn, bỗng thấy 1 tiếng pháo nổ, có 1 đạo binh mã kéo ra. 1 tiểu tướng đi đầu ra trận đường đi hét lên rằng, bởi ngũ vương kia, tự trói mình lại, ta khỏi phải ra tay.

Ngũ vương ngừng trông thấy 1 a-thành, rất mình sợ hãi hồn vía lên mây.

Thâu-kiến-đức nói, bởi các vương huynh, La-thành rầu khốc nhưng năm chúng ta lẽ đâu bỏ tay chịu trói, chỉ bằng liều chết cùng hãn đạo chiến hể đi qua được ngọn núi này thì là thoát nạn.

Chúng vương nghe nói phải lắm, cùng xông đến đánh xúm sít vây bọc La-thành

La-thành mở tit cây ngân thương đón đỡ bốn mặt, chưa đầy ba hợp 1 mũi thương đâm chùng vào đùi Mạnh-hải-công ngã nhào xuống ngựa

Quán-sĩ La-thành xúm trói lại.

Đầu-kiến-đức cả dạn mùa thương lai cứu, bắt ngựa chạy vấp, quì 2 chân trước ngã nhào xuống đất bị quân Dường bắt sống.

Vương-thế-sung Cao-dâm-thánh Chu-sán ba người sợ hãi chân tay luống cuống, toan tìm đường chạy, bị La-Thành xông lên đâm 1 thương tin ngay vai bên hữu Cao-dâm-thánh.

Cao-dâm-Thánh ngã nhào xuống ngựa, bị quân Dường bắt sống.

Thế-sung Chu-sán thấy Cao-dâm-Thánh phải bắt lòng càng dâm hoảng, toan trốn chạy đi, bị La-Thành đâm 1 mũi thương vào lưng Chu-sán ngã nhào xuống ngựa bị quân Dường trói đem đi.

Còn Thế-sung liệu rằng không địch nổi cô đánh mở đường mà chạy.

La-Thành mãi miết đuổi theo.

Thế-sung không chạy thoát được ổng phải La-Thành bắt nốt.

La-Thành truyền lệnh cho quân sỹ áp dải Ngũ vương đến Lạc-dương để Quân-sư và Tần-vương phát lặc. còn những bại binh 1 nửa thì xia hàng còn 1 nửa trốn về Minh châu.

Lưu-bác-Thất nghe tin cả dân, lập tức tự xưng là Hầu, Hán vương, phong Tô-định-phương làm Nguyên-soái đũ chit Minh châu.

Lại nói Tần-vương phá thành Lạc-dương rồi, lên ngự chính điện đề đợi tin La-thành về, bỗng có quân vào báo rằng La tướng-quân đã bắt sống được ngũ vương ở Gia-lỏa sơn, hiện ở ngoài ngoà môn đợi chỉ.

Tần-vương truyền vời vào.

La-thành vào đến trong dinh vái chào tung hô rồi đem sự bắt sống Ngũ vương kể rõ đầu đuôi. Tần-vương mừng rỡ truyền bầy tiệc ăn mừng.

Ngày hôm sau Mậu-Công vào ra mắt Tần-vương nói rằng, năm vi đại-vương tội rất nặng khá bỏ vào tù sa sai 3000 quân sĩ dải đưa về Chàng-an để Hoàng-thương phát lạc mới rõ là Chúa-công không dám truyền quyền mới trị được cáo tướng

Tần-Vương nghe doan nói rằng phải dấy Mậu-công lại dặn Thúc-bảo rằng, ta có 1 phong cầm nang này, người mau mau dải Ngũ Vương đi chàng-an đến dũ đường, phải nên xem trong cầm nang mà làm việc hễ trái lệnh thì chém đầu.

Thúc-bảo vâng lệnh đem Ngũ-Vương bỏ vào tù sa mang 3000 quân sĩ dải đi chàng-an, rồi sau Mậu-công mới hạ lệnh kéo quân về chào.

Các tướng đều thu xếp khởi hành, ai ai cũng vui mừng hát bài khải ca.

Trình-giáo-Kim cả mừng nói rằng sứ giả thật phèo này về kinh vào chầu thánh-thượng ta rất nhiều công trạng tự khắc được mình mạo mãng bảo lưng đeo ngọc đới, dù chả được phong đến Vương Hầu, chắc cũng được đến Quốc công vui sướng biết là nhường nào.

Uất-trì-Cung cũng nói, hàng Thượng thật là không uổng nay thắng trận đem quân về chầu, trong lòng ta cũng vui sướng lắm.

Mậu-công nói, hai người đừng mơ tưởng sự sung sướng nữa, chỉ cậy mình có nhiều công trạng mà không biết tội lớn của mình, e rằng những công trạng của hai người chưa đủ chuộc tội.

Giáo-kim hỏi, ta có tội gì ?

Uất-trì-Cung cũng nói, ta cũng vô tội.

Mậu công vừa cười vừa nói, Giáo-Kim đuổi Tần-vương dưới bóng giăng, búa bổ cửa đền Lão-quân, Uất-trì-Cung

đem lên ra ải Bạch-bích, ba lần nhẩy qua lách Hồng-nê đuổi Tả-vương hai tên tội ấy thật đáng chém đầu, Thánh thượng chắc là không rong thứ, đến ngay mùa công cũng khó lòng kêu xin được.

Giáo-Kim thoát nghe thấy nói thế bỗng rất mình sắc mặt tái mà rùng, chết nổi. Quân-sư nói câu ấy phải đấy, Uất-trì huynh ơi ! ta cùng với người khạ chốn đi phương khác đi thôi.

Mậu-công nói, song le không việc gì Uất-trì huynh có công cứu giá ở Ngự quả viên cũng khá chuộc tội, còn Trình huynh thì thực khó nói.

Trình-giáo-Kim nói, đại ca ơi ! người làm Quân-sư lẽ nào không có kế gì cứu tiểu đệ hay sao

Mậu-công nói, ta có 1 kế hể khi người vào chầu hoàng thượng nếu ngài không phát nộ thì thôi, vì bằng ngài phát nộ thì cứ như thế như thế, vậy may ra thì hoàng thượng tha tội cho.

Giáo-kim nghe đoạn mừng lắm, vừa đi vừa cười thảng tới Chàng-an.

Lại nói đến Thúc-bảo đại Ngũ vương đi trước, khi đi đến dữa đường dò cầm nang của Mậu-công ra xem, trong cầm nang nói rằng :

Đậu-kiến-đức là cận ruột chúa công, nếu về đến chàng

an chắc là được tha. e rằng sau này hãm hại bọn chúng mình cho nên cứ đưa vào trong nhà trạm rồi phóng hỏa đốt chết cả Chúng vương, để khỏi phải sự lo về sau.

Thúc-bảo hiểu rõ sự thế rồi đêm hôm ấy Ngũ vương ngủ ở trong nhà trạm

Thúc-bảo ngầm sai quân sĩ lấy củi khô chất đầy 4 mặt tưới thêm lưu hoàng và rêu thấp, chờ sang hồi canh ba sai quân sĩ phóng hỏa khắp 4 mặt. chỉ trong đây phút lửa cháy rực giới.

Thương thay năm vị đại-vương vùng vẫy mấy năm mà nay bị chết ở bó củi khô.

Khi đã đốt chết Ngũ vương rồi. Thúc-bảo sai quân sĩ tưới tắt lửa đi, những nhà cửa 4 mặt bị cháy, sai thợ mộc sửa sang lại.

Đến ngày hôm sau đại binh Tần-vương kéo đến, Thúc-bảo đến trước giả nhận tội nói rằng đêm hôm qua trong nhà trạm có nổ phát hỏa, Ngũ vương đều bị chết cháy.

Tần-vương nói, sự đã chết rồi không lấy lại được, có cậu ta là Đậu-kiên-dực khá nhận ra sáo lấy lễ vương hậu táng, gọi là trợn tình cậu cháu. ngờ đâu ngũ vương bị đốt ra do cả, không tài nào nhận được.

Tần-vương chịu phép truyền lệnh đem hậu táng tất cả, ngày hôm sau Tần-vương kéo quân về đến chàng-ao, đem binh mã đóng ở đảo chướng, chúng tướng đưa gia quyến kiếm chỗ nghỉ chác đến ngày hôm sau nữa vào châu phụ-hoàng.

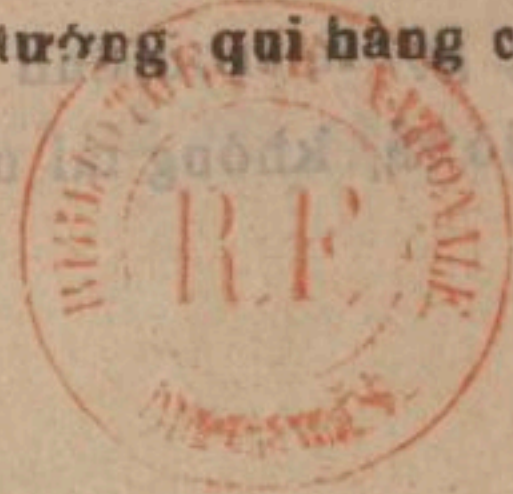
Chữ biết thế nào xem hồi sau.

HỒI THỨ 58

HAI VƯƠNG TỬ MƯU HAI THẾ-DÂN
UẤT-TRỊ-CUNG DIỄN CÔNG NGỤ VIÊN

Nói về Tần-vương vào châu Cao-lồ tung hô ba tiếng đoạn rồi tâu rằng thần nhi nhờ hồng phúc phụ vương đánh dân được jấy, nay có các tướng về hàng cả thầy ba mươi sáu viên đều có rất nhiều công trạng, xin phụ vương phong quan tước cho, nói đoạn cầm 2 quyển sổ đứng trình trước long án.

Cao-lồ xem 1 bản thì là sổ tên các tướng qui hàng còn 1 bản thì chép những công trạng.

THUYET DUONG

Certifié conforme au
tirage s'élevant à
mille exemplaires

Sumu

Manai le 29 1re 1926

THUYẾT DUONG

Từ quyển Chiah-tây số 16 cho đến số 20 đã nói tóm cả 1 bộ Phấn-đường, cho nên bản hiệu không in tiếp theo, nay bản hiệu xin in bộ Thuyết-đường để cho biết sự tích các vị anh hùng trong bộ Chính-đông Chính-tây bộ chuyện này có vài mươi vị anh hùng, không những là có sức khỏe tài giỏi, ở trong lại có trung hiếu tiết nghĩa đủ đều. bộ chuyện này xem vừa vui vừa có ích, thật là mô lô truyện có giá trị xưa nay, nay bản hiệu xuất bản 10 ngày ra một quyển. mỗi quyển hai số giá là 1 hao, mỗi quyển 40 trang, khổ dầy hạng trung, ngoài bìa có vẽ các vị anh hùng. cứ theo lần lượt vẽ in ra ngoài bìa.

CHUYỆN DIỄN NGHĨA

Chính-đông 10 quyển chọn bộ	
Chính-tây 20 quyển chọn bộ mỗi quyển giá	0 S 10
Lưu thị là chuyện một người con gái đẹp liêu minh báo nước. 1 quyển chọn bộ.	0 16
Tân hiệu trai trí gị 2 quyển, mỗi quyển	0 10
Linh nam trích quai 1 quyển,	0 10

THƠ CA

Hạt ả đầu Dương gia na n ăm,	0 10
Thơ ca nôm, — —	0 10
Văn khấn giỗ lễ	0 10
Ấn tình thơ,	0 10
Sách làm bánh nâu ăn Annam	0 12

Chuyện dương in

THUYẾT-DƯƠNG LA-MÔNG táo Bắc TÂN-DƯƠNG